

kan rammes, og om, at de kun nyder Beskyttelse i saa og saa mange Favnes Afstand paa Fangesiden. Det har gjort, at de frie Fiskere har kunnet fange Aal, og det er blevet os forsikret, at alle de Aalefangstredskaber, som findes i Danmark, er i fuld Brug, og at der i Øjeblikket ikke gives noget, som ligger ledigt af Mangel paa Plads. Under disse Omstændigheder vil vi ogsaa kunne vente den Smule Tid endnu. Jeg mener, at Tiden til at afskaffe Privilegier af dette Omfang vil falde bedre for os; naar vi træder sammen efter den nye Grundlovs Ikrafttræden, da den privilegerede Valgret hverken har Sæde eller Stemme her. Det er mine Motiver til, at jeg ikke har dissentieret og stillet Forslag om Afskaffelse af Privilegierne allerede paa nærværende Tidspunkt. Sagen har af mig været rejst mange Gange tidligere, og jeg skulde med Glæde se den fremmet allerede nu.

Men en Ting havde jeg ventet var kommet frem allerede samtidig med Revisionen af nærværende Lov, nemlig Resultatet af et andet Udvalgsarbejde, som ligger færdigt. Det drejer sig om Afløsningen af den udstrakte Staderet i den nordlige Del af Øresund. Der ligger 33 Stader paa Helsingørs Grund og videre Syd over Rungsted til Smidstrup-Grænsen, altsaa til Københavns Amts Grænse, 8 offentlige Stader eller Embedsstader og 25 private. I Tidens Løb har de paagældende, atter ved uheldige Ejendomsdomme faaet Ejendomsret over deres matrikulerede Stader, som er begrænsede ind ad mod Land og ved Opmaaling paa Syd- og Nordsiden, men er uden Grænse paa Østsiden, saa at de hævder for sig udelukkende Brugen af Søterritoriet, saa langt de kan og gider fiske, og ikke blot saaledes; som det oprindelig har været, til Fangst af Blankaal — thi det har været Meningen med disse Stader — men saaledes, at de hævder for sig Ret til at bortvise enhver, som overhovedet vil fiske der — de har dog aldrig forsøgt at bortvise Folk, der fiskede med Krog eller Agnvaad. Kommissionen angaaende denne Sag har for længst afgivet sin Betænkning og er kommet til det Resultat, at Afløsning af selve Staderetten, for saa vidt angaar Aalefangsten, vanskelig vil kunne ske, saa længe der ikke sker en almindelig Ordning af Aalegaardsforholdene. Derimod vil den ved Højesteretsdomme tilkendte yderligere Ret til hele Aaret igennem at hævde Ejendomsret over Stadet og forhindre andre i at fiske deri med fuld Føje kunne afløses allerede nu, saa-

ledes at Stadeejerne kun blev eneberettigede til Fiskeriet fra 1. August til 15. December — dog saaledes, at man havde Lov til at fiske med Krog og de Rødkaber, man nu bruger —, og at den øvrige Del af Aaret Adgangen til Fiskeri kunde være fuldstændig fri for alle frie Fiskere og selvfølgelig ogsaa for den Mand, der ejede Stadet. Man mente i Udvalget efter anstillede Beregninger og Afhøringer paa Stedet, at en saadan Afløsning, der dog altid vilde sikre Befolkningen, som ikke selv var Stadeejere, Fiskeriet fra 15. December til næste Aars 1. August, vilde være et saa væsentligt Fremskridt for dem, at den vilde betrygge deres Fremtid, medens de nu udelukkende levede af Stadeejernes Naade og efter deres Forlodtbeholdende. Man har kalkuleret, at en saadan Afløsning vilde kunne ske for 125,000 Kr., og jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at vi ikke har kunnet faa det Spørgsmaal taget op, da det er fuldt behandlet gennem en omhyggelig Kommissionsbehandling, og det kun drejer sig om en i Forhold til Sagens Vigtighed meget begrænset Bevilling. Jeg skal altsaa tillade mig at lyse efter denne Kommissionsbetænkning og henstille, at vi faar denne Sag taget op til Behandling og helst til Afgørelse med det samme.

Den foreslaaede Paragraf angaaende Aalegaarde, § 7, er i alt væsentligt den samme som den nugældende § 6. Men den rummer en Forbedring, som ogsaa Mindretallet i Kommissionen har været klar over, nemlig den, at Aalegaardsnævnets og Overnævnets Myndighed er blevet udstrakt, hvilket har været en Grund mere til, at vi, som ønskede hele Spørgsmaalet afgjort een Gang for alle paa radikal Maade, har kunnet gaa ind derpaa, idet vi ser, hvorledes Aalegaardsnævnet i den forløbne Tid har virket godt og regulerende, saaledes at der gennemgaende, efter hvad der forsikres os, ikke finder Klage og Tvist Sted i noget betydeligt Omfang. Aalegaardsnævnet har altsaa faaet Ret til at tage under Paakendelse andre Spørgsmaal angaaende Udøvelsen af den Aalegaardsejere tilkommende Ret til Fiskeri med Aalegaarde; og naar det har det, kan vi være temmelig trygge for, at Aalegaardsejernes Ret ikke bliver udvidet i de nærmest følgende Aar, medens denne Sag ligger og gror.

Jeg skal gaa let hen over de følgende Paragraffer. Loven er jo inddelt i 5 Kapitel: Kapitel 1: Almindelige Bestemmelser, Kapitel 2: Fiskeriet i Limfjorden,